

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1639/2024
10.12.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Милене Рашић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марије Грбић, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36К бр. 1238/21 од 14.05.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 817/24 од 19.09.2024. године, у седници већа одржаној дана 10.12.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марије Грбић, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду 36К бр. 1238/21 од 14.05.2024. године и Апелационог суда у Београду Кж1 817/24 од 19.09.2024. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду 36К бр. 1238/21 од 14.05.2024. године, поред осталих, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 3. у вези става 1. Кривичног законика за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године и 6 месеци, у коју се урачунава време проведено у притвору од 08.07.2020. године до 16.09.2020. године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан на плати у року од 5 месеци од дана правноснажности пресуде. Уколико у датом року новчану казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 817/24 од 19.09.2024. године, делимично је усвојена жалба јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и пресуда Првог основног суда у Београду 36К бр. 1238/21 од 14.05.2024.

године је преиначена само у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног АА са личним подацима као у изреци првостепене пресуде за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од 2 године, у коју се урачунава време проведено у притвору од 08.07.2020. године до 16.09.2020. године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан на плати у року од 5 месеци од дана правноснажности пресуде. Уколико новчану казну окривљени не плати у датом року, суд ће исту заменити казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна затвора не може бити дужа од 6 месеци, док су жалба јавног тужиоца у преосталом делу и жалба браниоца окривљеног, адвоката Марије Грбић, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марија Грбић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) и 9) Законика о кривичном поступку, члана 68. став 1. тачка 10) Законика о кривичном поступку и члана 486. став 2. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да „преиначи побијане одлуке и сам донесе одлуку“.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је пресудом оптужба прекорачена, на тај начин што иако је окривљеном оптужним актом стављено на терет да је извршио кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, на тај начин што је „непознатом експлозивном материјом изазвао пожар“, изреком осуђујуће пресуде оглашен је кривим да је „контактом отвореног пламена упаљача са лако запаљивом материјом – поспешивачем горења изазвао пожар“. Осим тога, у изреци побијане пресуде суд је повећао број оштећених возила у односу на стање из оптужног предлога, којим изменама и корекцијама је, по наводима браниоца, учињена напред нумерисана повреда закона.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани, а како су исти већ били предмет оцене другостепеног суда, о чему је другостепени суд дао

довољне и јасне разлоге на страни 3 пасус 2 образложења пресуде, дате разлоге овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена и повреда закона из члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, јер је окривљеном у целости било онемогућено да износи чињенице и доказе у своју корист, као и да се у његовом присуству испитају сведоци одбране чиме је прекршено његово право на одбрану.

Како одредбом чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, то је у овом делу захтев за заштиту законитости одбачен као недозвољен.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, која повреда представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека. Међутим, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац не образлаже у чему се конкретно огледа истакнута повреда.

Одредба члана 484. ЗКП налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а то подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује члан 489. став 1. ЗКП, па је сходно томе Врховни суд оценио да захтев за заштиту законитости у овом делу нема прописан садржај.

Имајући у виду напред наведено, није било услова за одлучивање Врховног суда у смислу члана 486. став 2. ЗКП.

Из напред изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**